

The background of the cover is a white, distressed wooden surface with vertical grain and some brown staining. In the lower-left corner, there is a cluster of purple lavender flowers with green stems. In the lower-center, a portion of a dark brown wooden ship's wheel is visible, showing its spokes and a brass-colored hub.

Tädi Joy maamaja

MIDA SINÄ TEEKSID
PEREKONNA PÄRANDI
KAITSMISEKS?

KRISTIN HARPER

Originaali tiitel:
Kristin Harper
Aunt Ivy's Cottage
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Kõik nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, kohad ja sündmused, välja arvatud need, mis on avalikes allikates selgelt välja toodud, on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatud kirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike isikute, nii elavate kui ka surnutega, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anneli Sihvart
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Kristin Harper, 2020. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025

E01455825
ISBN 978-9916-31-678-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu õdedele, õetütardele ja tädid

Proloog

NARTSISSID, MIS PIDID tuba kaunistama, olid vaasis juba närtsimas ja Zoey Jansen tundis, et ka tema närbub. Oli päikseline pärastrõuna aprillikuu keskel, kuid termostaat oli seatud kahekümne neljale kraadile. Zoey kampsun kleepus ta selja külge ning ta pühkis ülahuulelt higi. Ometi kurtis tema vanatädi Sylvia pidevalt, olles ise rinnuni vatitekiga kaetud, et tal on külm.

Zoey tõstis tekki ainult niipalju, et panna tädile ettevaatlikult värskelt täidetud kuumaveepudel külje alla. „See peaks aitama sind soojendada.“

„Mmm,“ pomises Sylvia uimasena, silmad kinni. „Sa oled minu vastu alati nii hea olnud, Ivy. Rohkem öde kui mu enda õed.“

Ta arvab, et ma olen minu vanatädi Ivy. Zoey ei parandanud tema viga. Sylvia oli viimased päevad olnud nii rahutu, et Zoey ei tahtnud teda ergutada, kui tädi lõpuks uniseks jäi. Kui ta hakkas oma kätt teki alt välja tõmbama, haaras Sylvia nõrgalt tema sõrmedest.

„Ära mine. Mul on vaja...“ Tema hääl katkes. Eeldades, et Sylvia soovib jahedat jooki, sirutas Zoey käe veeklaasi järele

öökapil, kuid tädi sikutas teda uuesti käest, tõmmates Zoeyt lähemale. „Ma pean sulle midagi olulist ütleva.“

Zoey puudutas tema õlga, et kinnitada oma täielikku tähelepanu. „Mis see on?“

„Mark ei vääri seda,“ lausus Sylvia. „See ei ole õiglane. Ma ei saa lasta sellel juhtuda.“

Mark – kelle tegelik eesnimi oli Marcus – oli Sylvia poja-poeg. Ivy õetütrepõlv. Ja Zoey nõbu. Tema teine naine oli hiljuti temast lahutanud ja Zoey arvas, et Sylvia pidas seda ebaõiglaseks. Vana naine oli alati oma ainsat lapselast jumaldanud, sestap mõistis Zoey, et teda pidi häirima teadmine, et mitte iga naine ei arvanud, et päike tõuseb ja loojub Marcus Winslow Kolmanda tahtel. Püüdes öelda midagi, mis oleks aus, kuid samas ka lahke, kasutas Zoey ühte neist labasustest, mida ta oli Sylvialt sageli kuulnud.

„Mõnikord võivad sellised asjad lõpuks kõigi jaoks kõige paremini lõppeda.“ *Eriti tema naise jaoks.*

„Ei, ei. See poiss ei või enam rohkem vastu võtta.“ Sylvia väänutas kaela, surudes pead kord ühe, kord teise küljega vastu patja, olles ilmselgelt ärritunud. „Aitab juba.“

Zoey tõmbas õrnalt käe vabaks, et siluda tädi lendlevaid juukseid, teadvustades ebamääraselt, kui teadlik oli Sylvia oma välimusest isegi nüüd, kaheksakümne nelja aasta vanusena. „Ta suudab kõike vastu võtta. Ta on palju tugevam, kui sa arvad.“ *Mõni võiks isegi öelda, et ta on kiusaja.*

„Mis saab Zoeyst? Ta on nii kallis tüdruk. Ma olen tema pärast mures.“

„Ta saab hakkama. Ta leiab varsti uue töö.“

„Mis siis, kui ta ei leia? Ta on kaotanud kõik oma säästud ega suuda maksta oma hüpoteeki. Kus ta siis elab?“

Zoeyl jäi hing kinni. Ta oli oma vanatädidele öelnud, et teda oli raamatukoguhoidja töökohalt koondatud, kui linn sulges filiaali, kus ta töötas, kuid kuidas oli Sylvia teada saanud, et ta oli kaotanud oma säästud ja oli oma linnakodu kaotamise äärel? Zoey ei olnud tahtnud oma tädisid koormata, öeldes neile, et mees, kellega ta oli viimase aasta jooksul kohtunud, finantsplaneerija, oli riskinud – ja *kaotanud* kõik tema säästud –, tehes investeringuid, mis osutusid peaaegu ebaseaduslikeks. Ja ta häbenes liiga palju, et tunnistada, et ei olnud isegi aru saanud, mida mees oli teinud, enne kui üritas oma tühjenedud pensionifondidest raha välja võtta, et maksta hüpoteeki.

Arvates, et tädi kuulis ilmselt pealt, kuidas ta oma sõbranna Laureniga telefonis rääkides selle üle pahandas, palus ta: „Ma tean, et sa muretsed minu pärast, tädi Sylvia, aga tädi Ivy ei tohi sellest veel teada saada. Ta ärritub ja stress on tema südamele halb. Kui on õige aeg, räägin temaga sellest ise. Seniks luba, palun, et sa ei räägi talle.“

Kui Sylvia kuulis Zoeyt tädi mainivat, avas ta silmad ja pilgutatas neid ilmselgelt üllatunult. Siis tõmbas ta kulmud kortsu, nõustudes: „Sul on õigus. See jääb meie saladuseks.“

„Täna sind.“ Kui tädi taas silmad sulges, tõusis Zoey, et lahkuda.

Kuid Sylvia lisas kareda häälega: „Praegu on parem, kui minevik jääb minevikku, olles maetud rooside alla.“

Mida see tähendas? Kuigi tädi tervis oli paranenud, arvas Zoey, et tal on jälle palavik. Ta kummardus ja puudutas tädi otsaesist. Ei, ei mingit palavikku... Eile, vahetult enne uinumist, oli tädi rääkinud kummalist juttu tantsimisest tähtede vahel. Kui ta ärkas, ei mäletanud ta, et oleks midagi öelnud, ja nad jõudsid järeldusele, et ta nägi und. Võib-olla oli ta ka nüüd ainult pooleldi ärkvel.

Zoey ootas. Kui Sylvia ei öelnud enam midagi, siis ajas ta end sirgu ja astus kikivarvul üle toa raske vana ukse poole, mis oli pisut lahti. Olles teadlik, et kui ust rohkem avada, hakkab see nagisema, keeras Zoey külje ette, et vaiksemalt üle lävepaku astuda. Enne lahkumist peatus ta impulsiivselt, et heita pilk tagasi voodile ja sosistada: „Ma armastan sind, tädi. Maga hästi.“

Esimene peatükk

PÄRAST EAKA MATUSEKÜLALISE auto juurde saatmist peatus Zoey Jansen kõnniteel, et hinnata punaste, kollaste ja oranžide tulpide erksat kontrasti valge aiaga. Tädi Sylvia oli olnud vilunud aednik ja tulbid olid alati olnud tema lemmikkevadlilled. Ta oli neid istutanud nii aia äärde kui suurte puhmastena oma meheõe Ivy uhke merekapteni maja ette, kus ta ka ise oli elanud suurema osa oma täiskasvanuelust.

Kahju, et ta ei saanud neid sel aastal õitsemas näha, mõtles Zoey. Ta tupsutas kiiresti silmanurka. Ta ei võinud nutma hakata. Veel mitte. Vahest siis, kui kõik leinajad on lahkunud ja toit ära pandud ning ta on teinud teed ja lohutanud oma vanatädi Ivyt. Ja pärast seda, kui Zoey on teda veennud varakult magama minema ja istub siis pimedas tema kõrval, vesteldes mitte millestki konkreetsest, kuni ta magama vajub, nagu ta oli teinud igal õhtul viimase nädala jooksul, et tema eakas sugulane ei tunneks end nii üksildasena. Ehk siis hiilib Zoey mööda koridori alla oma tuppja ja lubab endal korralikult nutta. Aga mitte praegu.

Kui ta avas värava, et minna mööda kõnniteed koduukse juurde, kostis maja kõrvalt räige naerupahvak.

Mis võiks olla matusepäeval nii naljakas? Muretsedes, et keegi, kes on liiga palju joonud, võib kohe koju sõitma hakata, muutis Zoey kursi ja kõndis sissesõidutee poole.

Kui ta garaaziesist uuris – kunagi oli see olnud tõllakuur –, nägi ta nelja või viit meest, kellel olid joogid käes. Zoey oli paariga neist kohtunud kirikus; nad olid saareelanikud, kes käisid Markiga koos keskkoolis sel aastal, kui ta pärast isa surma Sylvia ja Ivy juurde elama jäi. Ilmselt kasutasid nad matustest kuuldes võimalust temaga taas kohtuda. Zoey oli Rootsi laua ääres pealt kuulnud, kuidas kaks neist järgmiseks päevaks golfturniiri planeerisid, kuhjates oma taldrikutele krevette, soolase täidisega korvikesi ja juustukooki. Nüüd kogunesid nad Zoey kandilise lõuaa kuldjuukselise nõo ümber, kes vestluses domineeris. See seletas kogu lärmi.

Magusalt terav lõhn ärritas Zoey sõõrmeid, ta märkas linna kurikuulsat ekstsentrikut härra Witherelli, kes toetus tagahoovis oma kepile ja suitsetas piipu. Zoey lootis, et tema vanatädi Ivy ei haista seda; piibutubakas meenutas talle tema ammu lahkunud isa ja ta oli juba niigi piisavalt häiritud.

„Nüüd, kus Sylvia on surnud, ei lähe enam kaua, kui ka Ivy lahku. Ta ei suuda üksindusega toime tulla.“

Mark rääkis nii valjusti, et Zoey kuulis tema kohutavat märkust selgelt sõidutee teise otsa. Ta kergitas lõuga ja sammus otse mehe poole. Või nii otse, kui ta suutis, arvestades, et tema kannad olid uutest kingadest villis ja telliskivitee kohati veidi ebatasane.

„Kellele maja saab?“ küsis punapea, kes oli seljaga Zoey poole. Tema oli see, kes oli varem rääkinud golfklubisse minekust.

„Sa just räägid temaga.“ Ivy vanima veresugulasena oli tema õetütrepoe Mark järgmine pärija, vastavalt testamendile, mille Ivy isa oli koostanud aastaid tagasi ja mis tagas, et maja jääks alati perekonnale.

„Kas sa kavatsed selle maha müüa või siia kolida ja ise sees elada?“

„Kahjuks peab maja jääma perekonnale, muidu müüksin selle kohe ja hakkaksin hommepäev pensionipõlve pidama,“ vastas Mark, hõõrudes põialt ja sõrmi kokku, et näidata, kui rikkaks ta saaks.

Kuigi Ivy maja ei olnud kaugeltki nii uhke kui teised majad – mõni neist tõeline sadamavaatega häärber –, oli maa, millel see asus, väärt rahapada. Küla peatänava lõunapoolsesse otsa ehitatud elamute reas oli Ivy maja kõige kõrgemal künkal ja pakkus parimat vaadet. Maja ees võis imetleda panoraamvaadet sadamale ja lahele. Maja taga avanes vaade madalale orule, kus tagasihoidlikud suvemajad olid läbisegi luksuslike suvekodudega, ja neli miili kaugemal särava avamere poole.

Veel võrratum oli vaade katuseplatvormilt. Käsi puudega platvormile pääses pööninguluugi kaudu, seal võis imetleda kolmesaja kuuekümneme kraadist aukartustäratava iluga vaadet; näha oli kogu Dune Island ja seda ümbritsev vesi. Nii et Markil oli õigus; ta oleks võinud ühel päeval teenida hulga raha, kui tal oleks lubatud pärandit müüa. Õnneks ei saanud ta seda teha.

„Ma ei kavatse kunagi Bostonist Benjamin's Manorisse kolida,“ jätkas ta, viidates ajaloolisele kalurikülale, mis oli üks viiest Dune Islandi linnast, mis ühiselt moodustasid Hope Haveni. „Ma kavatsen selle koha ettevõtetejuhtidele puhkamiseks välja rentida. Loomulikult pean ma kõigepealt tegema suuri remonditöid, kuid investeering tasub end kiiresti ära. Eriti kui Ivy läheb enne suve algust.“

Zoey ei suutnud uskuda, millise avaliku ükskõiksusega Mark nende vanatädi tulevases surmast rääkis. Just siis, kui ta jõudis piisavalt lähedale, et paluda mehel lahkesti häält vaigistada, ter-
vitas teda südamlikult keegi pikk tumedajuukseline mees. Tei-

sed keerasid kohe pead, et näha, kes oli nende selja taha tulnud. Pikk mees kõndis nende vahelt läbi, kuni seisis otse tema ees, blokeerides kõigi teiste vaatevälja.

„Me pole varem kohtunud... Mina olen Nick.“

Hetkeks oma missioonist kõrvale kaldudes surus Zoey refleksiivselt mehe kätt. *Nick, kes, kust?* mõtles ta, kui vaatas mehe sügavsinistesse silmadesse. Ta märkas, et mehe tihedad kulmud ja ka juuksed olid hallid, ja ta arvas, et mees oli umbes sama vana kui tema nõbu. Veel üks koolikaaslane? Markile meeldis, kui teda peeti seltskonna kõige ilusamaks inimeseks, kuid see mees oli palju atraktiivsem kui ta ise. Mis tähendas, et kui nad olid sõbrad, siis pidi temas olema midagi, mis Markile kasulik oli. Nii Mark lihtsalt toimis.